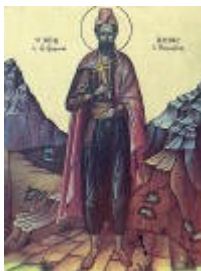

**ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΧΜΕΤ ΤΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ.
ΘΑΥΜΑΤΑ ΜΕ ΤΟ ΑΚΤΙΣΤΟ ΦΩΣ.
ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΟ.**

...Ο Αχμέτ δεν είχε νυμφευθεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κορανίου, αλλά στη θέση της "συζύγου" κρατούσε μία νέα Όρθόδοξη Χριστιανή αιχμάλωτη, Ρωσικής καταγωγής. Ή σκλάβα αυτή ήταν ευσεβής Χριστιανή. Ο αφέντης και "σύζυγός" της, όντας μετριοπαθής μωαμεθανός, της επέτρεπε τις Κυριακές και επίσημες γιορτές νά πηγαίνει στην εκκλησία των Όρθοδόξων.

Κατά τον ΜΕΓΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ , ο Αχμέτ από σπίτι του είχε δύο Χριστιανές σκλάβες, Ρωσίδες. Τη νέα, την είχε ως σύζυγο, μία και ήταν άγαμος και την ηλικιωμένη ως υπηρέτρια. στην τελευταία επέτρεπε νά πηγαίνει τις γιορτές στην εκκλησία των Όρθοδόξων. Αύτη, όταν επέστρεφε από σπίτι έφερε και στη νέα αντίδωρο και πολλές φορές αγιασμό. Ή νέα, χωρίς καμία προφύλαξη από τον Αχμέτ έτρωγε το αντίδωρο και έπινε τον αγιασμό).

Το αντίδωρο ευωδίαζε στον Αχμέτ

Όταν εκείνη επέστρεφε στο σπίτι από το ναό, μετά τη θεία λειτουργία, όλως παραδόξως, ο Αχμέτ, αισθανόταν νά βγαίνει, καθώς μιλούσε μαζί της, από το στόμα της άρρητη εύωδια. Ή εύωδια αύτη τον είχε προβληματίσει, γι' αυτό και ζητούσε επιμόνως νά μάθει από πού προερχόταν.

«Θα ήθελα νά μου πεις, της έλεγε, τι τρώγεις μερικές φορές και ευωδιάζει το στόμα σου;».

Αύτη, μη γνωρίζοντας το συμβαινόμενο, τού απαντούσε, ότι δεν έτρωγε ποτέ κάτι, πού νά είχε κάποια ιδιαίτερη εύωδια.

Ό Αχμέτ όμως, με κανένα λόγο δεν μπορούσε νά πιστέψει, γι' αυτό και επέμενε να μάθει από πού προερχόταν αύτη ή παράξενη εύωδια.

Ή μοσχοβολιά ήταν χαρακτηριστική και ή ίδια πάντοτε. Ή στενοχώρια του ήταν μεγάλη, γιατί δεν μπορούσε νά μάθει τι έτρωγε ή «σύζυγός» του. Μία ήμέρα, πού κατάλαβε κι αύτη, ότι ή εύωδια οπωσδήποτε προερχόταν από το αντίδωρο πού έτρωγε στην Εκκλησία, τού εξήγησε καθαρά, λέγοντας: «αυτό πού τρώω και αισθάνεσαι εσύ εύωδια, όταν συζητάμε, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά το αντίδωρο πού παίρνω στην Έκκλησία των Χριστιανών, όταν τελειώνει ή θεία λειτουργία.

Το αντίδωρο είναι αγιασμένο ψωμί από το Χριστό, πού το μοιράζει ο Πατριάρχης ή-οι ιερείς στους πιστούς, όταν τελειώνει το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Πρέπει ακόμη νά σου διευκρινίσω, ότι μετά το αντίδωρο - πολλές φορές - πίνω και αγιασμό».

«αυτό το παράδοξο - της άπαντα - είναι αδύνατο! Έγώ δεν πιστεύω στα λεγόμενά σου! Πώς μπορεί νά συμβεί ένα τέτοιο θαύμα;».

«Ή θρησκεία μας, τού απάντησε, ή νέα, είναι ζωντανή. Για μας τούς Χριστιανούς, Θεός μας, είναι ο Χριστός. Είναι ο γιος τού Θεού, πού κατέβηκε άπ' τον ουρανό και έγινε άνθρωπος Για νά μας σώσει από την αμαρτία. Όταν ζούσε στη γη έκανε αμέτρητα θαύματα. το σπουδαιότερο, το οποίο και πρέπει, αν θέλεις νά κρατήσεις στο μυαλό σου, είναι ότι, από αγάπη Για μας, σταυρώθηκε άδικα από τούς Έβραίους και την τρίτη ήμέρα αναστήθηκε. Ή Ανάστασή Του είναι το μεγαλύτερο γεγονός στην ιστορία της ανθρωπότητας. Σ' εμάς τούς Όρθοδόξους Χριστιανούς, με τη δύναμη του Χριστού τα θαύματα συνεχίζονται και σήμερα. στο Χριστό μας όλα είναι δυνατά.

Στο θαύμα, πού διαπίστωσης τόσες φορές με το αντίδωρο, έχω νά προσθέσω και ένα άλλο' πιο απλό και ξεκάθαρο.

Το νερό πού πίνουμε πολλές φορές στην εκκλησία - Θα σου φανεί παράδοξο - είναι αγιασμένο. Δηλαδή δεν αλλοιώνεται, δε βρωμίζει, όσα χρόνια κι αν περάσουν. το νερό αυτό, πού εμείς το λέμε αγιασμό, απόκτα αυτή την ιδιότητα, μετά από ειδικές ευχές πού διαβάζει ο Πατριάρχης η οι 'Ιερείς. Μάλιστα, το κρατάμε σε μπουκαλάκια για ευλογία - στα εικονοστάσια των σπιτιών μας και πίνουμε, αφού προετοιμασθούμε κατάλληλα, προς καθαρισμό ψυχών και σωμάτων.

Το θαύμα τούτο, αν θέλεις, μπορείς νά το δεις και νά το ερευνήσεις. Είναι ένα ακόμα ζωντανό θαύμα της πίστεώς μας, κυρίως, για μας τούς απλοϊκούς.

Συγχώρα με, αφέντη μου, γι' αυτά πού σου είπα, άλλ' επειδή επέμενες τόσον καιρό, είπα δύο λόγια παραπάνω. Πίστεπέ με, παρασύρθηκα από το ενδιαφέρον πού τ' άκουγες. δεν τα είπα για νά αλλάξω την πίστη σου».

Ό Αχμέτ, μόλις άκουσε όλα αυτά, έμεινε κατάπληκτος. «Συμβαίνουν τέτοια πράγματα στη θρησκεία σας; Ειλικρινά, εγώ δεν μπορώ νά τα καταλάβω», είπε και απομακρύνθηκε.

Πέρασαν ημέρες και νύχτες αρκετές, χωρίς νά παύσει νά σκέπτεται, όσα άκουσε από τη Χριστιανή «σύζυγό» του. «Νά 'ναι, άραγε σωστά όλα αυτά πού μου ανέφερε», μονολογούσε. «Άλλά, αν δεν ερεύνησε, πώς Θα μάθω την αλήθεια;». Η θρησκεία των Χριστιανών, άπ' ότι άκουσα έχει αποδείξεις. Θα ψάξω, λοιπόν, νά τις βρω. 'Αλλάχ, δώσε μου κουράγιο και δύναμη! Αλίμονο σου, γκιαούρισσα, αν μου λες ψέματα!» Μία ημέρα αποφάσισε νά ανακοινώσει το μυστικό του, τη μεγάλη του απόφαση, στη σκλάβα «σύζυγό» του. «Πάλεψα πολύ μέσα μου, της είπε, αν Θα έπρεπε νά ερευνήσω γι αυτά τα παράδοξα πού μου είπες πρό καιρού. Λοιπόν, τώρα, σου ανακοινώνω, ότι πρέπει μια Κυριακή η γιορτή, νά πάω στην Εκκλησία, κατά την ώρα της λειτουργίας».

«Η απόφασή σου αυτή αφέντη μου, με γεμίζει χαρά. 'Εγώ Θα σε ετοιμάσω, όπως πρέπει», απήντησε ή νέα, ενώ δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της. Έτσι, μια Κυριακή, αφού ντύθηκε, όπως ντύνονταν οι Χριστιανοί, γεμάτος περιέργεια και με μεγάλη προφύλαξη, για νά μην γίνει αντιληπτός από τούς ομόθρησκους του, πήγε στην 'Εκκλησία των Ορθοδόξων Χριστιανών, στο Πατριαρχείο, για νά παρακολουθήσει τη θεία λειτουργία.

Ο «φωτισμός των κεφαλών των Χριστιανών»

Ο Δεσπότης τού Παντός και φιλεύσπλαχνος Κύριος, ο Όποιος γνωρίζει τα μύχια της ψυχής των ανθρώπων, βλέποντας την αγαθή ψυχή τού 'Αχμέτ, στο πρώτο θαύμα, πρόσθεσε και δεύτερο' και έτσι τον οδήγησε «εις επίγνωσιν αληθείας» (Α' Τιμ. β' 4).

Καθώς, λοιπόν, βρισκόταν στο Ναό και παρακολουθούσε τη θεία λειτουργία, με ξεχωριστό θαυμασμό και αναρίθμητες απορίες, είδε, σε μία στιγμή, τον ιερέα, καθώς πήγαινε προς την Ωραία Πύλη, «υπερυψωμένων υπεράνω του δαπέδου τής Εκκλησίας και ολόφωτων», τον δέ Πατριάρχη νά «εκπέμπει» από τα δάκτυλά του, οσάκις ευλογούσε τούς Χριστιανούς, φωτεινές ακτίνες, πού έπεφταν επάνω στα κεφάλια τους.

Εκείνο όμως, πού πραγματικά τον συγκλόνησε, ήταν το ότι, οι ακτίνες φώτιζαν μόνο τα κεφάλια των Χριστιανών και δέ φώτιζαν το δικό του κεφάλι. Παρ' ότι αυτό συνέβη δύο - τρεις φορές, το αποτέλεσμα, πού με αγωνία και δέος διαπίστωνα, ήταν το ίδιο.

Αμέσως, ήλθαν στο. μυαλό του, όλα όσα είχε ακούσει από τη «σύζυγό» του περί της πίστεώς της.

«'Αλήθεια, σκεπτόταν, είχε δίκαιο. Είναι ζωντανή ή θρησκεία των Χριστιανών. τι χαρά είναι αυτή πού αισθάνομαι τώρα!»

Βγαίνοντας από την εκκλησία, τόσο είχε συγκλονισθεί με όλα τα θαυμαστά πού είχε δει, ώστε νόμιζε ότι δεν ήταν ο παλαιός Αχμέτ.

Ο Αχμέτ μετανοεί και βαπτίζεται.

Μετά τα θαύματα αυτά, ο Αχμέτ, συνεπαρμένος - όπως ήταν - δεν ήθελε άλλες αποδείξεις για νά πιστέψει στο Χριστό και νά απαρνηθεί τη μαωμεθανική θρησκεία.

Επέστρεψε - αμέσως - στο σπίτι του, αναστατωμένος κάπως, αλλά με πρόσωπο πού έλαμπε από χαρά. Χωρίς νά ρωτηθεί καν από τη Χριστιανή δούλη του, είπε: «Είχες δίκιο! Η Χριστιανή θρησκεία, είναι ή αληθινή θρησκεία! Είναι ζωντανή! Συνταράχθηκα με αυτά πού είδα σήμερα!».

Συγκινημένος της εξιστόρησε τα όσα παράδοξα είδε κατά τη θεία λειτουργία και την παρακάλεσε νά τον βοηθήσει νά γίνει και αυτός Χριστιανός.

«Δέ θέλω νά μείνω άλλο στο σκοτάδι», συνέχισε. «Είδα φως αληθινό! Πιστεύω σ' ότι μου είπες! Πιστεύω στο Χριστό! Βοήθησέ με, Χριστέ μου, νά 'ρθω κοντά Σου! Μετανοώ! Ελέησέ με Χριστέ. Σ' ευχαριστώ, για όσα μου έδειξες, από τα βάθη της ψυχής μου!»

«'Αφέντη μου», απάντησε εκείνη, «μη στενοχωρείσαι για τίποτε. Ο Κύριος, άπ' ότι είδες σου έδειξε ξεχωριστή αγάπη. σου αποκαλύφθηκε, γιατί έχεις καλή καρδιά. σε φώτισε με τρόπο θαυμαστό. 'Ό,τι θέλεις άπ' Αυτόν νά το ζητάς στην προσευχή σου. Εχε πίστη και θα γίνει ότι επιθυμείς! 'Εγώ, με τη δύναμη του αληθινού Θεού, του Πατρός και του γιου και του Αγίου Πνεύματος, Θα σε βοηθήσω όσο μπορώ!» και κοιτάζοντας προς τον Ουρανό, με χέρια υψωμένα, είπε:

«Σ' ευχαριστώ Κύριε, για την αγάπη Σου προς τον αφέντη μου! Ελέησέ Τον και τόνωσε την πίστη του στο ευλογημένο όνομά Σου! Δέξου τα δάκρυά μου Κύριε και συγχώρησέ με την αμαρτωλή. Παναγία μου, Μητέρα του Θεού και του κόσμου, μεσίτευε στον γιο σου, τον φιλόανθρωπο, για τη σωτηρία του αφέντη μου!».

Ο 'Αχμέτ - πράγματι - μετανόησε ειλικρινά. Ήμέρα με την ήμέρα, βοηθούμενος και από τη δούλη του Χριστιανή απέκτησε ακράδαντη πίστη στον ενσαρκωθέντα και αναστάντα Χριστό. Διακαής του πόθος ήταν νά γίνει Χριστιανός. Νά βαπτισθεί. Ηθελε νά φωτίζεται, όταν Θα πήγαινε στην 'Εκκλησία του Πατριαρχείου, το κεφάλι του, όπως και το κεφάλι των Χριστιανών, από εκείνο το θείκό φως, πού«εκπέμπεται» από τα δάκτυλα του Πατριάρχη, οσάκις ευλογεί τούς πιστούς, κατά τη θεία λειτουργία.

Έτσι, μία ήμέρα, ο μακάριος, χωρίς κανένα δισταγμό, γεμάτος χαρά, πήγε κρυφά στον ιερέα της περιοχής του και ζήτησε νά βαπτισθεί.

Ο 'Ιερέας, αφού είδε την ειλικρινά μετάνοιά του και την ακλόνητη πίστη του και απόφασή του νά γίνει Χριστιανός, τον κατήχησε και μετά τον βάπτισε εις το όνομα της Αγίας Τριάδος. Μετά τη βάπτισή του έζησε βίο ενάρετο και με ιδιαίτερα χαρά και συγκίνηση κοινωνούσε τα Άχραντα Μυστήρια και λάμβανε αντίδωρο και αγιασμό.

Δυστυχώς, δέ διασώθηκε ποιο χριστιανικό όνομα του δόθηκε κατά το μυστήριο του Βαπτίσματος. Πάντως, μετά την αναγέννησή του, ο νεοφώτιστος, πρώην μωαμεθανός, δοξολογούσε τον Κύριο, διότι τον είλκυσε με τη χάρη του και τον οδήγησε στην ορθή πίστη. Ο νους του, όταν προσευχόταν, μετεωρίζετο και ζούσε, καθαρά και ζωντανά, τα θαύματα πού αξιώθηκε νά δει, την εύλογη μένη εκείνη ήμέρα πού εκκλησιάσθηκε, ως αλλόθρησκος και μολυσμένος στον 'Ιερό Ναό του Πατριαρχείου. Καίτοι μετά το βάπτισμά του έζησε ως πιστός Χριστιανός, έχοντας μυστηριακή ζωή, εν τούτοις μέχρι τού μαρτυρίου του παρέμεινε ως κρυπτοχριστιανός. Αυτός είναι και ο λόγος -κατά τη γνώμη μας - πού δέ διασώθηκε μέχρι σήμερα το Χριστιανικό του όνομα. Αυτό το γνώριζαν ελάχιστοι. Ο 'Ιερέας, ή Χριστιανή σκλάβα του και ενδεχομένως μετρημένοι κληρικοί και Χριστιανοί.

Ομολογεί τη Θεότητα του Χριστού.

Ο παμμακάριστος, φλογισθείς από το πόθο «της εν Χριστώ θεώσεως» έβλεπε όλα τα τερπνά της ζωής και ωραία της γης «ως χύμα ως καπνό και σκιάν».

Ο θείος έρωτας τού μαρτυρίου κατέφλεγε την καρδιά του. Ανίκητη μυστική έλξη προς το μαρτύριο, ή αγάπη του προς τον Κύριο. Φλογερός εραστής τού θείου Νυμφίου, επιθυμούσε νά αποθάνει στην ιερή παλαιστρα, νά ενωθεί με τον Σωτήρα Χριστό. Νοσταλγούσε την 'Ανω 'Ιερουσαλήμ και βιαζόταν νά συναντήσει το φιλόανθρωπο Λυτρωτή. το θαύμα της μαρτυρικής πορείας οφειλόταν στην πίστη «την δι' αγαπης ενεργουμένη» (Γαλάτ. ε. 6). Η σταυρική θυσία τού αναμάρτητου Θεανθρώπου τον είχε συναρπάσει. Συγκρίνοντας την παλαιά του πίστη, με τη νέα, την αληθινή, θόλωνε το μυαλό του. αισθανόταν μεγάλη στενοχώρια, αλλά και λύπη, γιατί είχε γεννηθεί από μωαμεθανούς γονείς. 'Αμέσως όμως, συνερχόταν και με δάκρυα χαράς και ευγνωμοσύνης, δοξολογούσε και ευχαριστούσε τον Χριστό, πού με πολύ αγάπη και έλεος τον απέσπασε από την αχαρακτήριστη θρησκεία του αντίχριστου Μωάμεθ. και ήθελε νά μιμηθεί, κατά το δυνατό, τον Σωτήρα του, στη θυσία. δεν τον φόβιζε το μαρτύριο. Είχε πόθο

νά πει στους πρώην ομοθρήσκους του την 'Αλήθεια κι ας τον σκότωναν. Ηθελε νά βροντοφωνήσει, ότι ο Χριστός είναι Θεός, ο υιός του Θεού του ζώντος, ή οδός, ή αλήθεια και ή Ζωή και ότι, μακριά από τον Χριστό δεν υπάρχει ειρήνη και σωτηρία.

Και νά! μία ευλογημένη ημέρα, σημαίνει για τον 'Αχμέτ τη μεγάλη ώρα του μαρτυρίου. σε μία συγκέντρωση πού συζητούσαν οι μεγιστάνες μωαμεθανοί της Κωνσταντινουπόλεως, «περί του τι είναι το μεγαλύτερο πράγμα εις τον κόσμον», ρώτησαν και τον 'Αχμέτ. για νά ευρίσκεται δέ και ο 'Αχμέτ σε μια τέτοια συγκέντρωση, πρέπει νά δεχθούμε, ότι ο Αχμέτ δεν ήταν ένας τυχαίος Τούρκος μουσουλμάνος. Ήταν μεγιστάνας, πλούσιος. Ήταν εκλεκτό μέλος της κοινωνίας της Κωνσταντινουπόλεως. αυτό άλλωστε επισημαίνει και Τι γνώμη πού του ζητήθηκε, ότι δηλαδή Τι απάντησή του ήταν υπολογίσιμοι, σεβαστή. Αλλά, πώς μπορούσαν νά φαντασθούν ότι αυτός είχε αλλαξοπιστήσει και τούς έβλεπε από άλλη οπτική γωνία;

Λοιπόν, μόλις άκουσε την ερώτησή τους, δεν απήντησε αμέσως. Κι αυτό, γιατί αστραπιαία πέρασε απ' το μυαλό του Τι σκέψη «πρέπει νά αρνηθώ τον Χριστό μου, πού τόσο αγαπώ και νά μην κινδυνεύσει το σαρκίο μου ή νά ομολογήσω ευθαρσώς την πίστη μου σ' Αυτόν και νά υπομείνω τα αφόρητα βάσανα τού μαρτυρίου;»
Ό θεοφόρος Μάρτυς, δίχως κανένα δισταγμό, συνέτριψε την παγίδα τού μισάνθρωπου διαβόλου. «Όχι, είπε μέσα του, δεν θα γίνω προδότης. Δέ θα γίνω Ιούδας», Ή καρδιά του, πλέον, δεν ανήκε στον ίδιο. Άνηκε σ' Εκείνον, πού σταυρώθηκε άδικα και έχυσε το αίμα Του για τη σωτηρία τη δική μας.

Καίτοι κανείς δέ γνώριζε από τούς γύρω του ότι είναι Χριστιανός, έβαλε μια φωνή, όσο δυνατά μπορούσε:
«Μεγαλωτάτη από όλα είναι ή πίστη των Χριστιανών».

Ή ομολογία του, ότι είναι Χριστιανός, κεραυνοβόλησε τούς πρώην ομοθρήσκους του. Χωρίς, πια, κανένα φόβο, άρχισε νά ελέγχει το ψεύδος και την πλάνη των μωαμεθανών. Ή ομολογία του βασιλικού ονόματος «Χριστιανός», σήμαινε την πίστη του και τη μέχρι θανάτου έμμογή του σ' όλα τα δόγματα της Μιας 'Εκκλησίας του Χριστού.

Ό νικηφόρος Μάρτυς επιτέθηκε κατά της πλάνης του μουσουλμανισμού, βέβαιος ότι θα προκαλούσε το φονικό μένος των μωαμεθανών. το «πρώτο και εξαίρετο όνομα Χριστιανός» ή δόξα των Μαρτύρων της πίστεως, εξαγρίωσε τούς αιμοδιψείς και αντίχριστους πρώην ομοθρήσκους του, οι όποιοι, κατόπιν διαταγής του τοπικού άρχοντα, αφού τον συνέλαβαν, τον βασάνισαν και τον αποκεφάλισαν στις 3 Μάιου του έτους 1682 μ.Χ., στην τοποθεσία πού ονομαζόταν Κεαπχανέ - Μπαξέ.

Έτσι, με το νικητήριο παιάνα «είμαι Χριστιανός», προσέφερε τον εαυτό του θυσία, βλέποντας ως κλειδί του Παραδείσου το" μαρτυρικό του αίμα.

Προσέφερε, ως ιερή παρακαταθήκη στο Σωτήρα Χριστό το κόψιμο της κεφαλής του, το τίμιό του αίμα, τούς αφόρητους πόνους, το βίαιο θάνατο και εισήλθε στα ουράνια δώματα, έχοντας αιώνιο στέμμα «τον αμαράντινων της δόξης στέφανο» (Α! Πέτρου, ε' 4).

Ό Ομολογητής και Μάρτυς 'Αχμέτ, εμφανίζοντας, με τη" θεία χάρη τα μαρτυρικά «συναλλάγματα» κληρονόμησε άφθαρτο ένδυμα, φόρεσε ουράνιο στέφανο και εντάχθηκε στην ένδοξη χορεία των αγγέλων, των Νεομαρτύρων της Πίστεώς μας.

Ή εκούσια θυσία του Μάρτυρος' Αχμέτ, υπήρξε μεγάλη προσφορά για το Ελληνορθόδοξο γένος, κατά τούς χρόνους εκείνους της μαύρης σκλαβιάς. Χωρίς αμφιβολία, το μαρτύριό του παρεμπόδισε πολλούς χλιαρούς στην πίστη... υπόδουλους Χριστιανούς- νά αλλαξοπιστήσουν, νά εξισλαμιστούν.